

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26.02.1993, sp. zn. 11 To 22/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:11.TO.22.1993.1

Číslo: 52/1993

Právní věta: Podle § 62 odst. 4 tr. ř. platí fikce doručení písemnosti. Jestliže obsahem písemnosti bylo předvolání svědka k hlavnímu líčení a předvolaný písemnost neobdržel a ani nebyl uvědoměn o uložení zásilky, nelze z uvedené fikce dovozovat, že neuposlechl daného mu příkazu a uložit mu pořádkovou pokutu podle § 66 odst. 1 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 26.02.1993

Spisová značka: 11 To 22/93

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokuta pořádková

Předpisy: 141/1961 Sb. § 62 odst. 4
§ 66 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 52

Podle § 62 odst. 4 tr. ř. platí fikce doručení písemnosti. Jestliže obsahem písemnosti bylo předvolání svědka k hlavnímu líčení a předvolaný písemnost neobdržel a ani nebyl uvědoměn o uložení zásilky, nelze z uvedené fikce dovozovat, že neuposlechl daného mu příkazu a uložit mu pořádkovou pokutu podle § 66 odst. 1 tr. ř.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. února 1993 sp. zn. [11 To 22/93](#))

Vrchní soud v Praze k stížnosti svědka Z. J. zrušil usnesení Městského soudu v Praze z 11. prosince 1992 sp. zn. 2 T 28/92.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením uložil Městský soud v Praze svědkovi Z. J. podle § 66 odst. 1 tr. ř. pořádkovou pokutu ve výši 300 Kčs. Svůj postup odůvodnil zjištěním, že svědek byl na den 11. prosince 1992 předvolán v trestní věci obžalovaných T. S., D. I. a M. F. k podání svědecké výpovědi a bez omluvy se k jednání nedostavil. Městský soud má zato, že svědek byl k hlavnímu líčení řádně předvolán ve

smyslu § 198 odst. 1 tr. ř., přičemž doručení písemnosti bylo provedeno ve smyslu § 62 odst. 4 tr. ř. uložením písemnosti na poště. Protože svědek svou neúčast neomluvil, přičemž jeho nepřítomnost omezila Městský soud v Praze při zjišťování skutečného stavu věci, považoval tento soud za adekvátní uložení pořádkové pokuty.

Svědek Z. J. podal proti citovanému usnesení v zákonné lhůtě stížnost, v níž poukazuje na to, že předvolání k soudu neobdržel, stejně tak uvědomění o uložení zásilky, v opačném případě by se k jednání soudu dostavil. Z obsahu a smyslu podané stížnosti je zřejmé, že se svědek domáhá zrušení napadeného usnesení.

Vrchní soud přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že stížnost je důvodná.

Podle § 66 odst. 1 tr. ř. lze uložit pořádkovou pokutu mj. tomu, kdo bez dostatečné omluvy neuposlechne příkazu nebo nevyhová výzvě, které mu byly dány soudem podle tohoto zákona.

Podle § 62 odst. 4 tr. ř. lze uložit písemnost na poště a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Písemnost se pak považuje za doručenou dnem, kdy byla uložena, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Pokud svědek namítá, že se o uložení zásilky týkající se jeho předvolání k hlavnímu líčení nedozvěděl, pak toto jeho tvrzení nelze vyvrátit, nicméně ve smyslu citovaného ustanovení § 62 odst. 4 tr. ř. platí fikce doručení písemnosti. Pro aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 tr. ř. se však ze strany osoby, která neuposlechne příkazu či nevyhová výzvě dle trestního řádu, vyžaduje, aby se o příkazu či výzvě skutečně dozvěděla. Chybí-li takové zjištění, nelze jen s ohledem na uvedenou fikci považovat podmínky § 66 odst. 1 tr. ř. za splněné.

Za tohoto stavu věci pak Vrchní soud v Praze shledal stížnost svědka Z. J. důvodnou a napadené usnesení pak podle § 149 odst. 1 tr. ř. zrušil.